JEREMY BATES

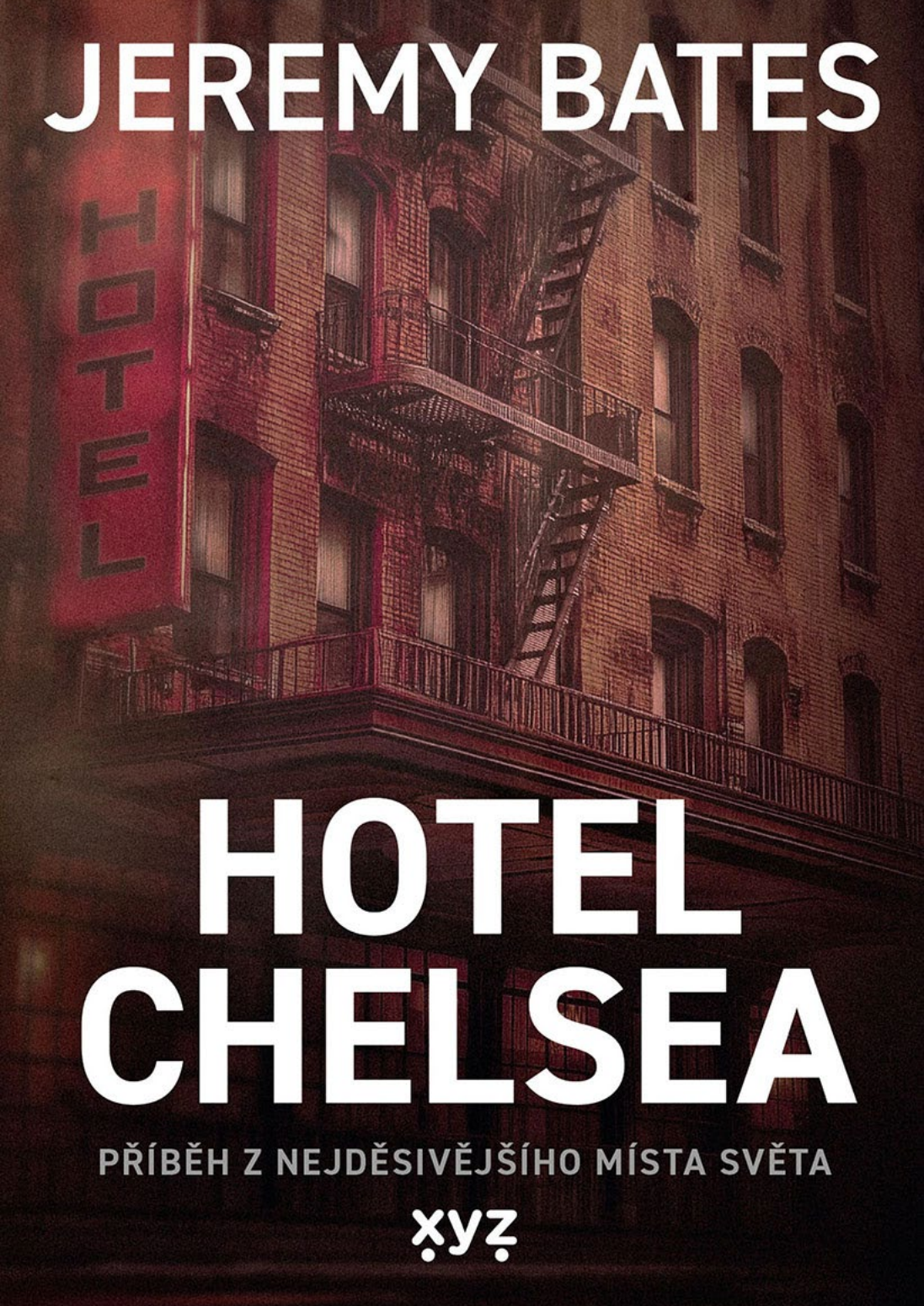

HOTEL CHELSEA

PŘÍBĚH Z NEJDĚSIVĚJŠÍHO MÍSTA SVĚTA

xyz

Hotel Chelsea

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jeremy Bates
Hotel Chelsea – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEREMY BATES

HOTEL CHELSEA

PŘÍBĚH Z NEJDĚSIVĚJŠÍHO MÍSTA SVĚTA

PŘEKLAD LUCIE OPLIŠTILOVÁ

xyz

Úvod

Mladá žena spěchala po západní 23. ulici. Oběma rukama přitom svírala volány svých šatů, aby si spodní lem neumazala o špinavý chodník.

Psal se rok 1884 a dusno pozdního jarního večera doléhalo na chodce jako těžká deka. Nedávno nainstalované pouliční osvětlení vyhánělo temnotu z centra New Yorku svým umělým měsíčním svitem. Po dlážděných žulových ulicích klapala koňská kopyta a všude kolem duněla kola tažených kočárů. Ze střech špinavých činžáků zněl křik i smích, hlasy se vzájemně překrývaly s divokými tóny, které se linuly z prosvětlených salonů a restaurací. Tovární dělníci, kopáči a kameníci, muži i ženy z nejrůznějších vrstev společnosti chvátali všemi možnými směry za svými nočními úkoly.

Jakmile žena přišla k nově postavené budově Chelsea Association mezi Sedmou a Osmou Avenue, přestala si přidržovat sukni a uhladila její pomačkanou látku. Upravila uvolněný pramínek blonďatých vlasů, který jí spadl do modrých očí, a zaklonila hlavu, aby si prohlédla ohromnou viktoriánskou budovu s gotickými prvky. Nejvyšší stavba ve městě měla fasádu poskládanou z vikýřových oken, horizontálních pruhů bílého kamene a černých ko-

vových balkonů s kovanými květinovými vzory. Nepravidelně umístěné shluky komínových trubek čněly do hvězdné oblohy.

Žena se narovnala v zádech, pozvedla bradu a vešla předními skleněnými dveřmi do budovy. Ve vstupní hale s vysokými stropy se bavili dobře oblečení pánové, stěny haly zdobilo mahagonové táflování a obrovské krajinomalby od členů uměleckého spolku Hudson River School. Po pravé straně se za klenutými dveřmi v bohatě zdobeném společenském salónu družily dámy z vyšší společnosti.

Mladá žena si okamžitě všimla Arthura Schmida. Postával před monumentálním vyřezávaným krbem a konverzoval s rozmrzele působícím bělovlasým mužem s hustým knírkem. Jejich pohledy se na kratičký okamžik setkaly.

Žena semkla rty a přešla vstupní halu směrem k výtahům, zvonkem přivolala výtah nalevo od recepce a čekala, až to děsivé zařízení přijede.

❖ ❖ ❖

Arthur Schmid byl vyhlášený gurmán a sukničkář. V New Yorku byl považován za nejelegantnějšího muže města. Zrovna minulý měsíc, poté, co v sobotu večer navštívil luxusní Hoffman House Bar oblečený ve večerním kašmírovém saku, bohatě zdobeném zlatými stuhami, v těsných bílých kalhotách a obutý do vysokých černých šněrovacích kožených bot, ho deník New York Times korunoval „Králem šviháků“ (slovo „švihák“ nedávno nahradilo pojmenování „frajer“, kdy oba termíny popisovaly bezvadně oblečeného prominenta). Titul byl bezpochyby pejorativní, Schmid ho však přijal s hrdostí.

I dnes večer byl oděn velmi elegantně v rudém fraku, pestrobarevné vestě, naškrobené košili s širokým frakovým límečkem a vínovou vázankou. Ani tentokrát mezi levou lícní kostí a obočím nechyběl vsazený monokl a na hlavě mu důležitě seděl hed-

vábný šedý klobouk. Dnes už se stihl dvakrát převléknout, a měl tak na sobě třetí oblek. Nerozpakoval se převlékat třeba i šestkrát či sedmkrát denně, záleželo na náladě a společenské události. Musíme si uvědomit, že nacházet nové a zajímavé kombinace obleků nebylo pro Arthura obtížné, neboť vlastnil na pět set kusů kalhot, pět tisíc vázanek a přes tři sta fraků.

Narodil se před padesáti lety, v roce 1831, do víceméně aristokratické rodiny a v den svých dvacátých prvních narozenin zdědil dva miliony dolarů. Nabyté jmění mu umožnilo strávit většinu života popíjením šampaňského, nakupováním v nejvybranějších buticích a družením se s obdobně zbohatlými jedinci, celebritami a umělci všeho druhu.

Právě si vychutnával svou obvyklou skleničku šampaňského v úchvatné vstupní hale budovy Chelsea Association se svým starým známým Samem Clemensem. Clemens, celkem nešťastně oděný v bílém saku s pochybnou vázankou, zrovna cestoval po světě s přednáškovým turné, aby splatil dluhy, které nadělal v důsledku nemoudrých investic do neprověřených vynálezů. Do budovy Chelsea Association se nastěhoval před dvěma dny, a právě dnes ráno ve vstupní hale neplánovaně narazil na Schmida. Domluvili se na společné večeři v jedné z místních restaurací. Během večeře, pod stropem s pozlacenými květy lilií a chrliči ve tvaru lvích hlav, je spolu zachytil fotograf deníku Tribune. Schmida to potěšilo, neboť žil v přesvědčení, že příležitostí, jak se zviditelnit či proslavit, není nikdy dost.

„Jsem zvědavý, na jaké straně zítřejšího vydání se ta fotka objeví," pronesl Schmid zamyšleně, zatímco usrkával šampaňské.

„Podle mě by bylo lepší, kdybyste té novinářské lasičce vůbec nedával souhlas s focením," poznamenal Clemens ospale.

„Copak podle vás vypadám jako někdo, kdo by si nechal ujít příležitost být viděn ve společnosti nejznámějšího amerického spisovatele a světoznámého vypravěče?"

„Ále!“ povzdechl Clemens.

„No tak, můj milý příteli,“ odvětil Schmid, „přiznejte si, že vám záře reflektorů lichotí stejně jako mně. Každopádně bych vám doporučil, abyste se na příští fotografii trochu víc usmíval. Jste velmi populární a nemáte tak špatné zuby.“

„Fotografie je velmi vážná věc,“ poznamenal Clemens důstojně s typicky vážnou tváří. „Není nic horšího, než když potomkům zůstanete v paměti navždy jako tupec s přihlouplým úsměvem.“

Schmid upíjel šampaňské a pokyvoval hlavou s pochopením pro přítelovu komplikovanou povahu. „Jak se vám zatím zamlouvá život tady v Chelsea?“

„Je to skutečně úchvatná stavba, to se musí nechat.“

„Přesně tak, navíc se všemi dostupnými moderními vymoženostmi. Dokonce máme jako rezidenti v kanceláři hlavního manažera dostupné i dálkové telefonní spojení.“

„Osobně si nejvíc užívám výtahy. Dostal jsem apartmá v šestém patře a jsem rád, že nemusím trápit svá stará kolena na schodech.“

„Nepřipadají vám výtahy příliš hlučné?“

„Hlučné? Ani náhodou. Člověk to nemusí poslouchat, pokud nechce. Já slyším výtahy jen ve chvíli, kdy přestanou jezdit.“

„Výtahy rozhodně uspíší výstavbu vysokých domů. Už tahle stavba má obdivuhodných dvanáct pater. Zajímá mě, jak bude tohle město vypadat třeba za deset let.“

„Na vašem místě bych svůj optimismus ohledně budoucnosti raději mírnil, pane Schmide. Správa města už probírá možný zákaz výstavby podobných rezidencí s ohledem na požární a zdravotní rizika.“

„Nesmysl!“ vyhrkl Schmid. „Požár? Vždyť je každý byt oddělený skoro metr silnou cihlovou zdí s betonovou výplní a všechny železné traverzy jsou zapouzdřené nehořlavou omítkou. Je zhola nemožné, aby se oheň rozšířil z jednoho bytu do druhého.“

„Šest set osob žijících pod jednou střechou vám nedělá starosti?“

„Drahý příteli, v tomhle městě žijí dva miliony obyvatel. Pokud se nacházíme v ohrožení Černé smrti, pak bude její původ jistě ležet v nějaké špinavé chudinské čtvrti, zajisté ne v Chelsea. Podle mě se vedení města nebojí ani tak nemocí a požárů jako toho, že vzájemná blízkost jednotlivých apartmá v pařížském stylu povede k uvolnění morálních hodnot mezi nájemníky a víte vy, co si o tom myslím? Co se děje v ložnicích, je věc každého, a nikomu do toho nic není!“

„Zdá se, že si to berete velmi osobně, pane Schmide.“

„To proto, že mě zpátečnictví neskutečně rozčiluje, pane Clemensi, a v poslední době ho kolem sebe vídám čím dál tím víc,“ povzdechl si Schmid. „Ale máte pravdu, pojďme obrátit list k něčemu příjemnějšímu. Jak vám jde psaní?“

„Je s podivem, že se na to ptáte,“ odvětil Clemens. Už tři měsíce jsem nic nenapsal, ani stránku. Být spisovatelem je snadné jen tehdy, má-li člověk co říci. A když nemá, je to stejně vyčerpávající dřina jako každá jiná. Nicméně nedávno se mi zdál sen…“

„Tady v Chelsea?“

„Ano, hned první noc. Zdálo se mi, že jsem středověkým rytířem v příšerně těžkém a nepohodlném brnění. Po probuzení mě napadlo, že z toho mohla být vynikající satira o feudalismu a monarchii, a od té chvíle píšu jako divý.“

„Velmi obdivuji, s jakým zápalem se vy spisovatelé snažíte rozproudit socioekonomickou debatu. Mohu se zeptat, kolik stran jste zatím napsal?“

Clemens se poškrábal na hlavě. „To si právě vůbec nepamatuji.“

Schmid pozvedl obočí tak vysoko, že mu málem vypadl monokl. „Nepamatujete? Takové prohlášení jsem jakživ neslyšel!

Jak je možné, abyste si nepamatoval, kolik stran jste napsal, když jste to právě vy, kdo je psal?“

„Zní to neuvěřitelně, uznávám. A navíc si ani nevybavuji, co přesně jsem napsal.“

„Milý příteli, to nedává smysl. Určitě jste si po sobě stihl přečíst, co jste zatím napsal.“

„No, to jsem nejspíš stihl, ale skutečně si z toho nic nepamatuji.“

„Vskutku pozoruhodné!“

„To tedy ano…“ přiznal Clemens pod vousy.

„A dokázal byste mi aspoň stručně načrtnout hlavní linii příběhu?“

„Předběžně jsem to pojmenoval ‚Yankee na dvoře krále Artuše‘. Po závažném poranění hlavy se Yankee záhadně přenese do Anglie v době vlády krále Artuše.“

„Neobvyklý začátek. Rád bych se…“

V té chvíli prošla Nikola Krieghoffová vstupními dveřmi do budovy Chelsea Association. Krátce pohlédla na Arthura Schmida a pokračovala směrem k výtahům.

Schmid dopil zbytek šampaňského.

Clemens se zahleděl na prázdnou sklenici. „Kde se fláká ten číšník? Ani jednou za námi nepřišel!“

„Obávám se, příteli, že vás pobyt v Evropě co se týče služebnictva příliš zhýčkal. Tamní sloužící vyrostli v rodinách sloužících a sami v roli sloužících zůstanou celoživotně. Ale teď jste zpátky v Americe, na to nesmíte zapomínat.“

„Ano, ano, to si uvědomuji,“ mumlal Clemens, „senilní ještě nejsem. Nezahrál byste si se mnou v přízemí biliár?“

„Vyzvat a porazit v biliáru velikána v osobě Marka Twaina zní velice lákavě, přesto se tentokrát zlákat nenechám. Obávám se, že dnešní večeře a mé vnitřnosti si navzájem nesedly. Nejlepší léčbou by myslím bylo odebrat se dnes na lože dříve než jindy.

Ale co kdybychom se zítra večer sešli opět u večeře? Skutečně jste mě nadchl, moc rád bych se dozvěděl více o vaší rozepsané knize…“

❖ ❖ ❖

Jakmile přijel výtah, uniformovaná obsluha otevřela kované železné dveře a Nikola Krieghoffová vstoupila do stísněné kabiny.

Sluha za ní s hlasitým zacvaknutím zavřel a zeptal se: „Jaké podlaží, paní?“

„Třetí, prosím.“

Mladý muž zatáhl za velikou páku a kabina výtahu se s hlasitým lupnutím a trhnutím rozjela vzhůru. Nikola zaťala ruce v pěst a zadržela dech. Výtahem jela teprve počtvrté v životě, pokaždé zatím jen v této budově a úplně pokaždé ji krátká jízda děsila k smrti. Nedokázala nemyslet na hlubokou šachtu, která jí narůstá pod nohama s každým vystoupaným metrem, a představovala si smrtonosný pád, kdyby se přetrhla tažná lana.

Jakmile výtah s trhnutím zastavil, jiný sloužící otevřel dveře klece a Nikola s úlevou rychle vystoupila do prázdné chodby. Prošla dveřmi do západního křídla a stanula přede dveřmi č. 328. Podívala se zpátky do chodby, kterou přišla, ale nezahlédla živou duši. Vzala za kliku a vešla dovnitř.

Apartmá se nacházelo v západním konci budovy, chlubilo se šesti ložnicemi, dvěma salóny, knihovnou a velkou kuchyní se spíží. Nábytek byl eklektickým mixem viktoriánských a klasicistních kousků, včetně bronzové sochy polonahého řeckého boha v životní velikosti. Podlahu, dlážděnou ručně vyráběnými dlaždicemi značky William Morris, zalévaly ostrůvky světla z elektrických svítilen a v mramorovém barokním krbu žhnuly uhlíky.

Nikola Krieghoffová nebyla na takový luxus zvyklá. Pocházela z malé pruské vesnice ležící v srdci německého Porýní, kterou

obklopovaly husté lesy, kopcovitá krajina a meandrující potůčky. Když pak v šestnácti letech připlula do New Yorku na lodi, která byla kombinací plachetnice a parníku, měla pocit, že vkročila do jiného světa. Obrovské město působilo děsivě, bylo matoucí, špinavé a zároveň ohromující.

A život v něm nebyl zrovna jednoduchý.

Doma v Prusku byl její otec vyhlášeným pekařem. V New Yorku však žili v Lower East Side, kde německo-američtí pekaři patřili mezi nejhůře placené dělníky. Otec dřel sedm dní v týdnu od svítání do stmívání za deset centů na hodinu. Příjem však na uživení Nikoly a jejích dvou mladších sester nestačil, a tak mu Nikola pomáhala tím, že psala reklamní sloupky pro módní společnost. Práce ji nesmírně nudila, ale časová nenáročnost jí umožňovala, aby se po večerech věnovala své vášni: herectví. Nejprve dostávala role v různých kabaretech, v koncertních salónech společnosti Little Germany a v pivních zahrádkách pro dělníky, nicméně v poslední době se jí dařilo shánět si menší role a pozice dublérky v muzikálech a komediích a také v lepších kabaretech v blízkém okolí. Byla to těžká práce. Kvůli trémě Nikola někdy mluvila příliš rychle a diváci často kritizovali její hubenou postavu. Nikola ale byla ambiciózní, talentovaná a vytrvalá a věděla, že by jednoho dne mohla být slavná.

Nedávno vystupovala v grotesce v nově opraveném divadle Star Theater na rohu Broadwaye a 13. ulice. Představení nedopadlo vůbec dobře. Hrála v šatech s dlouhou vlečkou a musela se na přeplněném jevišti docela pohybovat. Během jedné scény se vlečka při odchodu z jeviště tak zamotala do židle, že židle odešla spolu s ní.

Po představení Nikola smutně seděla v šatně, když vtom jí na dveře zaklepal dokonale, výstředně a velmi nákladně oblečený muž a chválil její výkon na jevišti. Nemohla uvěřit svým uším, když se představil jako Arthur Schmid. Arthur Schmid byl stře-

dem veškerých pomluv a skandálů, patřil mezi nejznámější celebrity města, i přesto, že podstata jeho věhlasu neměla žádný pevný základ.

Vypili spolu lahev vína, kterou Nikola dostala od jednoho ze svých obdivovatelů po posledním vystoupení, a Arthur Schmid ji pozval hned na následující den na večeři. Přiznal, že je ženatý, ale tvrdil, že s manželkou nežijí pohromadě a jsou prakticky rozvedení, a jediné, co spolu mají společné, je už pouze jméno. Navzdory tomu by jeho reputaci nesvědčilo, kdyby ho veřejnost viděla s milenkou, takže pokud se mají setkat, bude to muset proběhnout v naprosté tajnosti.

Nikola neměla s takovými podmínkami žádný problém. Byla mladá a vnímavá a bez váhání dovedla chytit příležitost za pačesy. V hlavě se jí formoval jasný plán, protože muž formátu Arthura Schmida s jeho penězi a známostmi by mohl urychlit její začínající kariéru.

Během následujících dvou týdnů se třikrát tajně sešli. Na dnešní večer bylo v plánu čtvrté dostaveníčko v jeho apartmá a Nikola se rozhodla, že nadešel vhodný okamžik, aby Arthura požádala o laskavost.

Přecházela po pokoji a o všem přemýšlela, když vtom se otevřely dveře a vstoupil Arthur Schmid. Pečlivě za sebou zavřel a zamkl, poté se na ni široce usmál a roztáhl ruce.

„Pojď ke mně, má milá."

Nikola přiběhla, omotala mu ruce kolem krku a pořádně ho políbila na čerstvě oholené tváře.

„Neviděl tě někdo na chodbě?" zeptal se, odstoupil od ní a pověsil klobouk na věšák.

„Nikdo. Jé, ty jsi ostříhaný."

„Tahle budova má v přízemí holičství. Líbím se ti? Je to podle římské módy. Říkám tomu ‚Na Bruta'."

„Náramně ti to sluší."

Arthur Schmid obdivoval svůj obraz ve velkém zrcadle s pozlacenými okraji a povzdechl si: „Žít a zemřít před zrcadlem." A prohrábl si rukou vlasy.

„Ty se na sebe opravdu rád díváš."

„Budu parafrázovat Toma Carlyla, má milá. Frajer je muž, který se obléká, oblečení je mu povoláním, úřadem i celou existencí. Soustředí svou duši, ducha i peněženku a osobnost na to, aby oddaně nosil oblečení se vší moudrostí a poctivostí."

„Obdivuji, jak dbáš o svůj zevnějšek a jak se ohledně toho nakonec tváříš zcela lhostejně."

„Být mnou je skutečně dřina, má drahá. Šampaňské?"

„Prosím."

Přešli do kuchyně, kde Arthur oběma nalil sklenku.

„Obdivuji tvé vlasy," řekl Arthur, „úplně při chůzi nadskakují. Když jsem tě viděl na jevišti, pomyslel jsem si: ‚Tohle je ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.' A od té chvíle jsem o tom přesvědčený."

Nikola se začervenala a řekla: „Mohla bych tě o něco požádat?"

„Samozřejmě, drahoušku."

„Podle novinových článků to vypadá, že se v tomhle městě znáš s každým."

„To není ani zdaleka pravda. Znám se pouze s důležitými lidmi."

„Ano, víš, chtěla jsem… na Broadwayi se bude tento rok otevírat úplně první kabaret v Casino Theatre. Bude se jmenovat *The Passing Show*. Jde o soubor písní a scének a kabaretních vystoupení. Zaslechla jsem, že hledají herečku pro hlavní roli, a vím, že by mi dokonale sedla. Problém je, že oni nezavadí o někoho, jako jsem já, kdo nikdy nehrál hlavní roli." Uchopila ho za předloktí. „Ale kdyby ses o mně zmínil u ředitele nebo producenta…?"

Arthur Schmid kýval na souhlas. „Moc rád bych ti pomohl, má milá, a s producentem se skutečně znám, jmenuje se George a z *The Passing Show* plánuje udělat ‚tropickou frašku', soubor vtipných momentů z divadelní produkce celé minulé sezóny, všechno pěkně pohromadě. Hlavní role by ti náramně slušela, to je pravda." Najednou zvážněl. „Problém je, že mimo tento byt se my dva vlastně neznáme. Jak bych mu vysvětlil, odkud o tobě vím?"

„Možná bys mu mohl říct jen: ‚Zahlédl jsem ve Staru jednu dublérku, podle mě má pozoruhodný talent a tuhle roli by zvládla skvěle…' Nebo něco na ten způsob?" Nikola si najednou uvědomila, že křečovitě svírá jeho předloktí, a donutila se ke klidu.

Arthur Schmid se laskavě usmál. „Ano, předpokládám, že něco takového bych říci mohl, vlastně proč ne. Ve Staru jsem tě koneckonců viděl a skutečně máš talent."

„Ó, Arthure!" Nikola postavila šampaňské na stůl, obtočila mu ruce kolem krku a zasypala ho polibky.

„Možná bychom se s touhle sváteční náladou mohli přesunout do ložnice…"

Náhlé zabušení na dveře je přimělo od sebe odskočit.

„Arthure?" zazněl pronikavý hlas. „Arthure! Otevři! Přišla jsem za tebou až sem!"

„A to je kdo?" dožadovala se Nikola.

Arthur zbledl. „Manželka."

„Musíš se schovat," řekl Arthur.

„Kam?"

„Tamhle," ukázal na něco, co vypadalo jako malá obdélníková skříňka zabudovaná přímo do zdi. Trhnutím ji otevřel. Objevil se tmavý prostor, velký asi jako polovina Nikoly. Po obou stranách visela shora lana.

„Co to je?“

„Neřeš, co to je! Musíš se schovat. Honem!“

„Tam nevlezu!“

„Musíš!“

„Nevejdu se tam!“

„Vejdeš!“

„Arthure?“ zazněl manželčin vysoký chladný hlas. „Arthure! Vím, že tam jsi! Otevři!“

Věděla, že se jinde neschová, a tak zvedla sukni nad kolena a hlavou napřed vlezla do otvoru ve zdi.

Ztuhla hrůzou ve chvíli, kdy se pod ní skříňka mírně zhoupla.

„Hýbe se to!“ zvolala a v té chvíli jí došlo, na co jsou ta lana.

„To je další výtah, že jo?“

„Ano, ale tenhle je na jídlo,“ řekl Arthur, „už tam zalez!“

Položil jí ruce na zadek a zatlačil.

Vyjekla vzteky a překvapením. Nasoukala se do malého prostoru a přitáhla si kolena k hrudi.

„No vidíš, vešla ses,“ zhodnotil to Arthur.

Nikola se cítila velmi stísněně a klaustrofobicky.

„Co když sem tvoje žena nahlídne?“

„Nenahlídne. Nebude tu dlouho. Musíš ale zůstat úplně zticha.“

Nikola přikývla.

„Tak dobře. Brzy se vrátím a pomůžu ti ven.“

Arthur zavřel dvířka.

❖ ❖ ❖

V malém prostoru vládla naprostá tma, z kuchyně tam nepronikl jediný paprsek světla. Nikola napínala uši, aby zaslechla konverzaci z předních pokojů, ale jediné, co slyšela, byl její vlastní dech. Zdál se jí příliš hlasitý a nějakým způsobem v její hlavě.

Všimla si zatuchlého, dusného a horkého vzduchu. Na čele a zezadu na krku jí vyskočily kapičky potu.

Co tady dělám? Uvažovala. *Milostný románek s mužem, který je straší než můj otec, to je samo o sobě dost nechutné. A teď se schovávám v nějakém novátorském vynálezu na přepravu jídla jako nějaká špinavá coura?*

A to všechno kvůli kabaretní roli na Broadwayi?

Najednou se ozvala rána jako prásknutí bičem.

Krabice se s Nikolou zhoupla ke straně. Těsně předtím, než si rukama zakryla ústa, vykřikla zděšením.

Jsem moc těžká! To lano mě neudrží! Vždyť se to...

Další rána.

A pak následoval prudký pád na dno výtahové šachty.

Arthur Schmid a jeho žena s kravíma očima (která si přišla pro peníze, protože už stihla utratit své měsíční kapesné) se zároveň otočili ke kuchyni.

„Kdo to byl?“ dožadovala se manželka.

„Kdo byl co?“ ptal se Schmid nevinně, přestože kratičký výkřik také zaslechl. Navenek zůstal klidný, ale uvnitř zuřil.

Co tam ta zatracená holka provádí? Jak to, že nevydrží chvilku zticha?

„Koho tam máš?“ ptala se manželka a vydala se na svých krátkých statných nohou do kuchyně. „Slyšela jsem tě! Vylez, ty mizerná čubko!“

„Drahoušku!“ volal Schmid a následoval ji do kuchyně. „Přestaň, nikdo tu není.“

Manželka v kuchyni nahlédla pod dubový jídelní stůl. Opřela zavalité paže o široké boky. „Kde je?“ dožadovala se odpovědi.

„Nikdo tu není, má drahá, věř mi.“

„Slyšela jsem ji, hlupáku! Nedělej ze mě blázna!“

„Nejspíš jsi slyšela někoho od sousedů, proboha, vždyť jsou tu ze všech stran sousedé, a navíc jsou i nad námi a pod námi!“

Manželka se rozzuřeně odebrala do další místnosti, odhodlaná hledat dál.

Schmid urychleně přešel ke dveřím výtahu a otevřel je. Zalapal po dechu. Kabina malého výtahu byla pryč. Dvě lana na její ruční vytahování a spouštění byla na svých místech, ale třetí lano spojující kabinu s vyvažujícím protizávažím zmizelo a na jeho místě visel jen roztřepený konec.

Schmid nahlédl dolů do šachty, viděl však jen černočernou tmu.

„Ajaj,“ poznamenal pro sebe.

Nikola padala na dno jako kámen, strachy nemohla ani křičet. Náraz o zem přišel rychle. Rozdrtil jí pánev a několik dalších kostí. Levé koleno se jí zapíchlo do masa pod čelistí a zároveň si ukousla kus jazyka. Dřevěné třísky jí potrhaly tváře a pronikly do různých částí těla. Následovaly jedna či dvě sekundy závratné, vše prostupující bolesti, které ji připravily o vědomí, Nikola omdlela.

Když přišla k sobě a otevřela oči, všude kolem byla tma a naprosté ticho. Nejprve ji to zmátlo, obvykle se budívala za svítání, kdy první slabé paprsky světla začínaly barvit oblohu a vrány v sousedství si krákáním vymezovaly své teritorium.

Vzpomněla si na dopravník na jídlo a na pád do tmy.

Bože, to snad ne. Jen se mi to zdá. Tohle přece musí být sen, ještě jsem se neprobudila…

Vykašlala děsivé množství krve. Znovu zakašlala, tentokrát silněji, což ji donutilo nahnout se dopředu. Uvnitř těla se zvedla

obrovská vlna bolesti. Lekla se, zkusila se postavit, ale nedokázala pohnout nohama.

Zvedla ruku a dosud nepoznaná míra bolesti projela její paží a ramenem až do hrudi. Ale i na to okamžitě zapomněla ve chvíli, kdy se dotkla své nohy.

Noha nebyla její.

Zalapala po dechu a z jejích oteklých a otupělých úst vyšel sípavý, přidušený vzdech. Znovu se dotkla nohy, prsty přejížděla po stehně až ke kyčli, kde už svůj dotek cítila.

Uvědomila si, že noha je její, pouze v ní nemá žádný cit.

V té chvíli pohasla naděje, že se jí to všechno jen zdá. Bylo to skutečné. Snaha skrýt se ve výtahu na jídlo, přetržení lana. Pád.

Její duši prostoupila dosud nepoznaná hrůza a Nikola se rozplakala.

Střídavě přecházela z vědomí do mdlob a čím dál tím obtížněji rozlišovala jednu noční můru od druhé.

V jedné chvíli se přistihla, že uvažuje o tom, proč jí nikdo nepřišel na pomoc. Arthur Schmid si musel uvědomit, co se stalo, když ji šel vysvobodit z úkrytu. Proč nepřišel do přízemí, nebo kam to přesně spadla, a proč jí nepomohl? Copak si myslí, že zemřela? Bude se dál tvářit, že ji nezná?

A i kdyby to tak bylo, neměl by ji tu už někdo objevit? Neměla tušení, jak dlouho už leží rozbitá na dně výtahové šachty, ale cítila, že to trvá příšerně dlouho. Určitě několik hodin, možná i dní.

Poté se jí opět zamlžila mysl, když vtom zaslechla zvuk. Znělo to jako blížící se kroky nebo jako když někdo něco táhne po zemi, a nebo možná jako něco úplně jiného.

„Tady jsem," řekla, nebyla si nicméně jistá, jestli slova vyslovila nahlas.

Slyšela zvuk, jako by někdo bral za kliku, poté zaskřípělo dřevo o dřevo a zavrzaly zrezlé panty, začaly se otevírat dveře výtahové šachty.

Navzdory naprosté tmě Nikola uviděla svého zachránce jasně a zřetelně jako ve dne. Zářil totiž průsvitným fosforeskujícím světlem, které jako by vycházelo přímo z jeho nitra.

Poté spatřila jeho oči a z posledních sil vydala z útrob svého rozdrceného těla výkřik plný hrůzy.

ČÁST 1

„Vstupní hala se hemží čilým ruchem. Na zdech visí umělecká díla pochybné kvality, nevkusná, vtíravá produkce, kterou Stanleymu Bardovi vnutili malíři výměnou za možnost ubytování. Hotel se stal energickým a zoufalým útočištěm mnoha talentovaných, životem zmítaných potomků všech společenských vrstev. Aspirující kytaristé, zdrogované krásky ve viktoriánských šatech. Závislí básníci a pisatelé divadelních her, zkrachovalí filmaři a francouzští herci. Zde je každý příchozí někým, i kdyby venku byl nikým.“

Patti Smithová, Jsou to jen děti

1. Kapitola

To bude zase den...

Den Malcolma Clocka nezačal zrovna dobře.

Nebylo to tím, že by vstal z postele špatnou nohou. Jeho byteček v šestém patře v East Village byl tak malý, že jediné přijatelné místo pro postel našel v rohu pod oknem, což znamenalo, že z postele mohl vstát pouze levou nohou.

Jakmile se vydal na záchod, aby ulevil bolavému močovému měchýři (předešlý večer vypil příliš mnoho ginu), stoupl si do blátivé hromádky výkalů. Nikoli svých, tento nemilý pozdrav mu zanechalo tříměsíční štěně jeho bratra George, které Malcolm hlídal, zatímco George se svou snoubenkou dva týdny dovolenkovali v Paříži.

A jako by nestačilo stoupnout si v šest třicet ráno do psího exkrementu, skončil Malcolmův další krok v loužičce moči, dalšího dárečku od štěněte. V té chvíli mu podjely nohy, spadl na záda a praštil se hlavou o linoleum.

Zbytek rána se odehrál v podobném duchu. Prázdná tuba od zubní pasty, zkažené mléko v lednici, chlupatá zelená plíseň na posledním kusu chleba. Pak mu o pár sekund ujel vlak, což znamenalo, že tento týden přijde už podruhé pozdě do práce (a to byla teprve středa). Navíc se nemohl přihlásit do počítače, protože si zapomněl aktualizovat heslo (přestože posledních sedm dní dostával několikrát denně upozornění na nutnost změny).

Posledním hřebíčkem do rakve se toho rána stalo taxi, které Malcolma téměř přejelo ve chvíli, kdy přecházel Osmou Avenue. V poslední sekundě uskočil leknutím dozadu a polil si bílou košili kávou ze Starbucks.

Málem na projíždějícího řidiče zařval, ale věděl, že tím nic nevyřeší.

O půl bloku dál stanul před budovou Hotelu Chelsea.

Malcolm se narodil v Augustě v Maine, většinu života však strávil v New York City, ve třech z pěti velkých čtvrtí. Dětství prožil v Queensu, středoškolská léta v Brooklynu a poslední tři roky žil v East Village na Manhattanu. Hotel Chelsea byl ikonou, podobně jako Empire State Building nebo Madison Square Garden, prostě tu vždycky byly, monolitické stavby neviditelné očím těch, kteří zde žili svou každodennost.

Malcolm o legendární historii hotelu nevěděl zdaleka všechno, ale věděl dost. Věděl, že v průběhu let zemřelo v hotelu neuvěřitelné množství lidí, mnoho narkomanů, ale i známých osobností, například Nancy Spungenová, přítelkyně Sida Viciouse. Andy Varhol zde natočil některé části filmu *Chelsea Girls*. Janis Joplinová a Leonard Cohen se zde poprvé setkali ve výtahu, což odstartovalo párty trvající jednu noc, kterou pak Cohen zvěčnil ve své písni „Chelsea Hotel #2“. Arthur Miller se do Hotelu přestěhoval po rozchodu s Marilyn Monroe. Bydlel tu i Tennessee Williams, Jackson Pollock, Jack Kerouac, Allen Ginsberg, Stanley Kubrick, Joni Mitchellová, Jimi Hendrix, Bob Dylan a mnoho dalších známých spisovatelů, filmařů a hudebníků.

A pravdou je, že pokud by se vám podařilo sepsat chronologický seznam veškeré umělecké tvorby, která v Chelsea vznikla v průběhu minulého století, zjistili byste, že máte v rukou seznam mistrovských děl, která hravě obstojí ve srovnání se vším,

co kdy bylo vytvořeno v rámci jakéhokoliv amerického uměleckého hnutí.

Hotel má skutečně legendární historii, v plném významu toho slova.

A Malcolm nyní dostal za úkol sepsat jeho nekrolog.

2. Kapitola

Kdo byl Stanley?

Majestátní cihlová budova Hotelu Chelsea se tyčila na pozadí tmavé ranní oblohy. Stála uvězněná v kabátu z lešení a ochranných stavebních sítí. Architektonicky spadala do stylu, který byl často nazýván jako Queen Anne Revival a viktoriánská gotika, z obou tam bylo něco, a pokud byste se nemohli rozhodnout, prošlo by vám pravděpodobně i to, kdybyste hotel považovali za starou gigantickou psychiatrickou léčebnu. V posledních letech procházel hotel rekonstrukcí, aby udržel krok s nezastavitelným rozvojem celé čtvrti. Kdysi býval architektonickým klenotem doby, kterou Mark Twain na konci devatenáctého století trefně pojmenoval Zlatým věkem. New York City se ve čtyřicátých a padesátých letech ocitlo v sestupné socioekonomické spirále a na dno dopadlo v sedmdesátých a osmdesátých letech. Tehdy bylo centrum města zaplaveno chudobou, zkázou a do nebe volající kriminalitou. Nechvalně známý Manhattan, který jste mohli zahlédnout v úvodních scénách sitkomu *Night Court,* byl městem, kde lidé neváhali sáhnout po čemkoli, aby dosáhli svého, kde měli poslední slovo drogově závislí, alkoholici, pasáci a podvodníci. Policisté zde po nocích obcházeli se psy, špinavé vagóny metra hlučně projížděly posprejovanými tunely a v nebezpečných ulicích stoupala pára z poklopů, které chránily přístup k podzemním větracím šachtám. Od devadesá-

tých let minulého století, kdy investoři hromadně podporovali vzestup a rozmach internetových podniků, což mělo za následek nemalý přísun peněz, se město konečně zvedlo z propasti chudoby. Na místě původních umaštěných podniků a barů se objevily moderní kavárny, kluby a restaurace, butiky a wellness podniky si pronajaly přední výlohy, které byly dosud pobité starými prkny, v opuštěných podkrovních místnostech vznikaly nové byty, pankáči a zvrhlíci se přemístili jinam (nebo možná jen vyměnili číra a kožené bundy za krokodýlí košile a maskáčové kalhoty) a i ty nejzchátralejší části města se dočkaly pozvednutí ze špíny.

Aby nezaostával za proměnami doby, hotel Chelsea se v roce 1995 začal hlásit k politice nulové tolerance, aby očistil svou pověst. To znamenalo počátek konce jeho proslulé éry, kdy byla podporována excentrická, alternativní kultura a tvořivost. Energičtí, zoufalí a mnohdy blázniví umělci, kteří hotel nazývali domovem, se zničehonic ocitli na dlažbě, zatímco ti, kteří obsadili jejich místa, byli již dávno úspěšní nebo se narodili se stříbrnými lžičkami v zadnici.

Malcolm přešel ke vchodu hotelu pod červenobílou plátěnou markýzu a zadíval se na bronzové plakety se jmény některých slavných bývalých rezidentů: Dylan Thomas, Virgil Thomson, Sir Arthur C. Clark, Thomas Wolfe, Shirley Clarkeová, Brendan Behan.

Malcolmův odraz ve skle předních dveří prozrazoval mladého muže krátce po třicítce v úzkých džínách, bílém triku a námořnicky modrém saku. Občas slýchal, že se podobá Johnu Cusackovi a mladému Alecu Baldwinovi, až tomu nakonec uvěřil. Komplimenty bývaly samozřejmě vyřčeny s nadsázkou, nicméně Malcolm se některými rysy obličeje jmenovaným hercům skutečně podobal. Měl tmavé vlasy, hnědé oči a tendenci špulit rty, když byl v klidu. Rty by více seděly nějakému kritikovi umění, ale byly jeho a těžko s tím mohl něco dělat.

Zmáčkl zvonek vedle vstupních dveří.

Muž v recepci ho uviděl a stiskl otevírací bzučák. Dveře se odemkly a Malcolm vešel do prázdné vstupní haly hotelu. Bílé mramorové dlaždice byly špinavé a odřené, nesly stopy dlouhých let bez údržby. Nábytek zmizel a zdobený krb byl prázdný a chladný. Tmavé fleky na zdech připomínaly místa, kde dřív visely obrazy. Nemístná papírová figurína dítěte na houpačce zavěšená od stropu stále visela na svém místě a dominovala prázdnému prostoru.

Recepční se postavil a všiml si Malcolmovy fotografické brašny. „Vy píšete ten článek do časáku, že jo?" zeptal se. Světle modrou košili měl u krku rozepnutou, vyhrnuté rukávy odhalovaly holá, svalnatá předloktí.

„Ano, přesně tak," odpověděl Malcolm.

„Vítejte ve slavném hotelu Chelsea!" muž úsměvem odhalil mezeru mezi předními zuby a roztáhl paže v posměšném gestu.

„Moc úchvatný mi nepřipadá."

„Strašnej bejvák. Měl jste nehodu s kávou?"

Malcolm se podíval na hnědý flek na košili. „Málem mě přejel taxík."

„Taxikáři v tomhle městě nenávidí celý svět kvůli Uberu, víte?"

„Jezdím vlakem."

„Chápu. Já jsem Darnell."

„Malcolm."

„Fajn, takže, Malcolme," řekl Darnell, „řekli mi, že dneska přijdeš. Prej píšeš článek o zdejších opravách. To je všechno. Můžu ti s něčím pomoct?"

„Jen se tu projdu a pár věcí si vyfotím, jestli to nevadí. Ty opravy už trvají kolik? Dva roky?"

„Asi tak. Já jsem tu teprve pár měsíců, od nástupu novýho vedení."

„Minulý investor s hotelem neměl asi zrovna šťastnou ruku, co?“

„Od odchodu Stanleyho Barda z toho všechny jenom bolí hlava.“

„On byl původním manažerem?“ Malcolm strávil první část dopoledne na internetu vyhledáváním článků o hotelu Chelsea.

„Jo, a taky to tu částečně vlastnil,“ doplnil Darnell. „Hotel původně vlastnily tři rodiny, Bardovi a dvě další. Stanley Bard převzal vedení hotelu po svým otci v padesátejch letech. V roce 2007 se dědici z těch dalších dvou rodin rozhodli, že je načase, aby to začalo sypat, těžko se na ně zlobit, takže Barda sesadili z pozice manažera. Po pár letech hotel prodali realitnímu magnátovi za parádních vosumdesát melounů. Plán zněl přestavět to na luxusní hotel, znovu z toho udělat klenot New Yorku. Ale moc daleko se s tím nedostali. Narazili na komplikace v podobě dlouhodobých nájemníků. No, a vod tý doby se to celý sere.“

Malcolm se zatvářil překvapeně. „Tady ještě někdo žije?“

„Většinu už vystěhovali, ale někteří se spojili, najali si právníky a zůstali ve svých bytech. Točí se to kolem občanskýho zákoníku, práva nájemníků nebo tak něco. Takže co developer udělal? Začal s renovací kolem nájemníků. Nájemníci tudíž podali další žaloby, stěžují si na životní podmínky. To způsobilo celou řadu pracovních přestávek, odklady, přečerpání rozpočtů a tak dále. Developer toho měl nakonec plný zuby a před několika měsíci to odprodal mýmu šéfovi. Tahle firma přestavuje rezidenční hotely na luxusní drahý hotely a jsou rozhodnutý nalejt sem do těch oprav něco kolem čtyřiceti melounů. Ale bude to stačit?“ pokrčil rameny. „To uvidíš, až se tu trochu porozhlídneš.“

Malcolm přikývl a zeptal se: „Kam můžu odložit tohle?“ zvedl prázdný papírový kelímek od kávy.

„Dej to sem.“ Darnell hodil kelímek do koše za sebou a pak zpod stolu vytáhl ochrannou helmu. Podal ji Malcolmovi se slo-

vy: „Tohle budeš potřebovat. Je to nařízení stavebních předpisů atd. Výtahy jsou přímo za tebou a schody tamhle za těmi dveřmi, pokud chceš."

„Asi vyjedu výtahem až nahoru a vezmu to pěšky dolů."

„Jak je libo."

Malcolm přešel k výtahu po pravé straně recepce a zmáčkl přivolávací tlačítko.

„Jo, a Malcolme?" zavolal Darnell.

Malcolm se otočil. „Ano?"

„Jestli potkáš nějaký místní rezidenty, vyděl si všechny jejich průpovídky a vyprávění aspoň dvěma, prosím tě."

„Co mi budou vyprávět?"

„Nemají mýho šéfa zrovna v lásce a při každý příležitosti ho démonizují. Mají na to právo, to jim neberu. Jen prosím tě nevěř úplně všemu, co ti budou povídat. Jo, a někteří tu mají o kolečko víc, vzali si do hlavy, že v hotelu straší. Nevěříš na duchy, nebo jo?"

„Ne, nevěřím."

„Dobře děláš." V té chvíli se Darnellovi rozezněl mobil. Zkontroloval číslo a řekl: „Tohle musím vzít, díky za pokec, kámo."

Pak se otočil zády k Malcolmovi a přijal hovor.

3. Kapitola

Žena na střeše

Rozvrzaný výtah vystoupal se skřípěním do desátého patra. Pak se kabina zastavila a Malcolm vstoupil do dvoupatrového atria. Skleněná střecha umožňovala pohled na těžké bouřkové mraky visící nad městem. Po levé ruce měl dveře s bočními skleněnými panely, které vedly do západního křídla. Identické dveře napravo vedly do východního křídla. Uprostřed chodby se vinulo umělecky kované točité schodiště s květinovými motivy, které vedlo do nižších pater, ale i o patro výš na střechu.

Malcolm se rozhodl vystoupat po něm výš. Zarazil se při pohledu na drobný elektrický alarm na dveřích, kterými chtěl vejít na střechu, po chvíli však na dveře přece zatlačil. Alarm vydal slabé zapípnutí, jako když astmatik zalapá po dechu. Malcolm bezstarostně vstoupil, alarm nemohl nikdo slyšet, a pokud tím aktivoval jiný alarm na recepci, Darnell si jistě domyslí, že to byl on. Ocitl se uprostřed rozhlehlého prostoru zaneřáděného odpadky a nahodile ležícími hromadami starých prken, rozbitých cihel a velkých odpadkových pytlů přeplněných nejrůznějšími rostlinami. Vytáhl z brašny Nikon, vydal se na cestu staveništěm a přitom fotil.

Zatímco se díval optikou fotoaparátu na vybledlou nástěnnou malbu na cihlové zdi, někdo za ním promluvil.

Bleskurychle se otočil a spatřil upjatou šedesáti či sedmdesátiletou ženu, jak se na něj mračí. Měla na sobě královsky modré flapper šaty z dvacátých let, zvonovitý klobouk, barevný přehoz přes ramena se sametovou kapucí a s vzorem pavích per, vypadala jako děvče jazzového věku. Zpod klobouku vykukovaly blond kudrny, které prozrazovaly paruku. Použila spoustu líčidel, aby její oči vypadaly jako kočičí, v rozích vytažené nahoru. Řasy měla dlouhé jako netopýří křídla. Malcolm vytušil, že v mládí bývala krásná, nicméně věk si na ní vybral svou neúprosnou daň, zvrásnil tvář ve všech obvyklých místech a zatvrdil její výraz.

„Ou, zdravím," řekl a zmateně uvažoval, odkud přišla. „Omlouvám se, nedošlo mi, že bych tu mohl někoho potkat."

„Kdo jste?" dožadovala se žena hřmotným hlasem. „Další z přisluhovačů developera?"

Malcolm nedokázal podle jejího akcentu uhodnout, odkud pochází, ale znělo to rumunsky, jako ve starých filmech o upírech.

„Ne ne, píšu pro časopis City Living, zabývám se populárním děním v kultuře, módě a současných událostech..."

„Znám ten časopis," poznamenala, „zas tak moc odtržená od světa nejsem. Proč píšete o Chelsea?"

„Patří mezi významné stavby ve městě, je to ikona a už několik let je zavřený. Lidi zajímá, jak se vyvíjí rekonstrukce."

„Vleče se to šnečím tempem, to vám řeknu. Původně to mělo trvat jeden rok. To nám předchozí majitel tvrdil před dvěma lety. Opravy budou trvat přesně rok," lamentovala žena. „A teď, po dvou letech, co udělali? Nic! Vůbec nic, jen toho spoustu zbourali, to je všechno! Devastují duši tohohle místa."

Napřáhl k ní ruku: „Jmenuji se Malcolm Clock."

Po chvíli mu podala drobnou, kostnatou ruku, křehoučkou jako ptačí křidélko. „Já jsem Quinn. To je všechno, jen jedno jméno."

Malcolm se rozhlédl kolem po střeše.

„A co budují tady na střeše, Quinn?“

„Budují?“ poznamenala s posměchem. „Nic, tady nic nebudují, tohle všechno jsou trosky, pozůstatky někdejších zahrad. Jo, přesně tak, bývala tady nádherná zahrada, břečťan, zimolez a závoje levandulí tu pokrývaly oddělovací plůtky a ozdobné mříže. Vytvářelo to útulné koutky, kde si člověk mohl posedět s kávou a sledovat východ slunce. Květiny, ovocné stromy a společná bylinková zahrádka. Tamhle, kousek odtud mezi komíny visívalo několik houpacích sítí. Za teplých dní jsem si tam chodívala číst.“ Její tmavohnědé oči náhle potemněly. „A ty chamtivý sráči na to všechno vzali motorový pily! Všechno odsud odtahali v pytlích na odpadky. Život a krásu, která tu rostla víc než sto let! Všechno je pryč, nenechali tu jedinej květináč.“

Malcolm si dopřál několik okamžiků uctivého ticha a pak se zeptal: „Proč to bourali, když tu nic nestaví?“

„Ale to oni nakonec něco postaví. Zaznělo cosi o baru, možná dokonce vířivky, no jen si to představte!“ přitiskla si roztřesenou ruku na čelo. „Omlouvám se, že jsem se nechala tak unést, ale Chelsea není jen tak nějaká budova. Odkaz minulosti by měl být střežen pečlivěji.“

„Můžu se zeptat, co tady nahoře vlastně děláte?“

Tázavě se po něm podívala. „Já tady přece bydlím.“

Malcolm si nebyl jistý, jestli pochopila jeho otázku. „Co prosím?“

Quinn ukázala prstem na pyramidovou věžičku vyrůstající ze střechy.

„V tomhle bydlíte?“

„Ano, přesně tak. A přede mnou tu bydleli jiní. Nebydleli v ničem zvláštním, abyste si nemyslel, měli maličké chatky, říkali jsme jim bungalovy. Ale developeři postupně všechny vystěhovali a chatky strhli. Zůstala jsem tu poslední.“

„Moderní Quasimodo.“

„Myslíte toho ošklivého hluchého hrbáče?“

„To jsem říct nechtěl…“ rozhodl se pokračovat v hovoru. „Jak dlouho už tady žijete?“

„Nastěhovala jsem se 11. února 1961,“ odpověděla bez zaváhání.

„Žijete tady padesát let?“

„Děkuju, teď se díky vám cítím skutečně mladá,“ mávla rukou na znamení odpuštění. „Žila jsem bohatý život a jsem na svůj věk patřičně hrdá. A to vám povím, mnoho dřívějších obyvatel hotelu se ani zdaleka nedožilo mého věku. Ale ano, od roku 1961, tenkrát jsem byla mladé děvče, primabalerína. Měla jsem štěstí, zatančila jsem si i v opeře Virgila Thomsona. Jednou jsem se Virgilovi zmínila, že hledám bydlení. Zavolal hlavnímu manažerovi Chelsea – Virgil tu tenkrát bydlel – a řekl: ‚Stanley, mám tady jednu úžasnou mladou tanečnici, která hledá domov. Mohl bys jí pomoct?‘ Další den jsem přišla do hotelu a Stanley mi ukazoval příšerné pokoje v prvním patře, i když on je náramně vychvaloval, jako by vám ukazoval samotný versailleský palác! Nakonec jsme došli až na střechu. Z pyramidy se zrovna odstěhovala jedna klavíristka a Stanley prohlásil, že tam můžu bydlet. Bydlet na střeše hotelu v pyramidě? Nejprve se mi to moc nezdálo… dokud mi neřekl, že si ji nechala postavit Sarah Bernhardtová.“

„Sarah Bernhardtová ji nechala postavit?“ pronesl nevěřícně Malcolm.

Quinn přikývla. „Dřív žila v jednom z těch podkrovních apartmá, co měly přístup na střechu, ale zatoužila po pyramidě přímo na střeše, byla trochu excentrická. Spávala v rakvi z růžového dřeva. Možná ve své rakvi spávala i v mojí pyramidě. Kdo ví. Každopádně jsem Stanleymu zaplatila dvouměsíční nájem a věřila jsem, že si mezitím najdu něco vhodnějšího. Sdělil mi, že je dost možné, že se z hotelu nikdy neodstěhuju. A čas ukázal, že měl tenkrát pravdu,“ pousmála se zasněně.

„Jaký byl hotel v šedesátých letech?“

„Rozhodně nebyl luxusní rezidencí, jako býval dřív. Arthur Miller to nejspíš vystihl nejpřesněji, když řekl: ‚Žádné vysavače, žádná pravidla, žádná morálka.‘ Po velké ekonomické krizi hotel zbankrotoval a během čtyřicátých a padesátých let byly nádherné apartmány rozděleny na malé jednolůžkové pokoje. Vitrážová okna, nástěnná zrcadla a mnoho truhlářských skvostů bylo zničeno. Z hotelu se stala noclehárna a útočiště bohémů. Šedesátá léta patřila Andymu Warholovi. Andy tu tenkrát žil a s ním mnozí z jeho hvězd – Nico, Viva, Brigid Berlinová, Gerard Malanga. Tihle všichni hráli v jeho filmu, v Chelsea Girls, dalo by se říct, že to byla první úspěšná reality show. Bob Dylan tu žil tři roky. Bydleli tu samozřejmě i Leonard Cohen a Janis Joplinová. Možná mi to nebudete věřit, ale to já jsem inspirovala Leonarda, aby o ní napsal tu píseň.“

„Přátelila jste se s Leonardem Cohenem?“

„Přátelé? Ano, dalo by se to tak nazvat. Tenkrát prožíval těžký období. V Kanadě byl uznávaným básníkem a novelistou a do New Yorku přišel, aby se připojil ke skladatelům a textařům folkových písní. Ale to už mu bylo třicet. Začínat hudební kariéru v takovém věku mnozí považovali za nemožné. Jeho první album se téměř neprodávalo a u některých písní měl problém s autorskými právy. Občas jsem k němu zašla do pokoje, pronajímal si maličký pokojík, ze stropu visela jediná žárovka, měl malou černobílou televizi a jednu plotýnku na vaření. To bylo všechno. Sedával s kytarou na posteli, já jsem obvykle seděla na zemi a opírala se o zeď. Kouřili jsme cigarety a povídali si. A přesně to jsme dělali i 1. ledna 1971, když mi vyprávěl o setkání s Janis Joplinovou ve tři ráno ve výtahu.“

„Nebyla tou dobou už mrtvá?“

„Ano, tři měsíce. Tenkrát se mnou o ní mluvil poprvé. Vyprávěl mi celý příběh, jak šli do jejího pokoje a to všechno, a já mu

na to řekla, že by o ní měl napsat píseň. A přesně to o pár týdnů později udělal, na ubrousku v restauraci, pokud se dobře pamatuju… no, tak to byla šedesátá léta."

„A co sedmdesátky?"

„Sedmdesátky, bože, to byla doba! Tenkrát hotel obsazoval přední stránky bulváru díky hráčům rock-and-rollu, kteří tu bydleli, povětšinou hlavně proto, že je žádný jiný hotel ve městě nechtěl ubytovat. S kapelami přicházely i jejich technické týmy a s nimi drogy. Tou dobou se drogy vymkly kontrole. Lidi tu kouřili trávu ve stejné míře jako cigarety. Člověk se snadno dostal do nálady jen tím, že se svezl výtahem! Jednou jsem navštívila Portorikánce, drogového dealera ve třetím patře. Uprostřed obýváku měl metr a půl vysokou hromady marihuany a kolem se válela spousta nedopalků. Takhle skladoval levnější materiál. Kvalitnější trávu měl ve vedlejším pokoji. Měl u sebe asi dvacet různých druhů marihuany v malých krabičkách a šuplících, všechno pečlivě označené barevnými štítky. Choval se fakt profesionálně. A marihuana nebyla zdaleka to jediný, co tu kolovalo. Speed, LSD, kokain, heroin, dalo se tu sehnat všechno."

Malcolm si prošel zničující závislostí na heroinu, bojoval s tím většinu své dospělosti a velmi dobře si pamatoval frustraci a zoufalství každodenních lovů, kdy po městě sháněl další dávku. Hotel Chelsea, tak, jak ho Quinn popisovala, jako lékárnu zásobenou ilegálními návykovými látkami, by pro něj a jeho závislé přátele představoval hotovou oázu.

Potlačil touhu znovu se zpráskat. Ten dobře známý hlad, s nímž bojoval každičký den v posledních třech letech, kdy byl čistý.

„Zní to, jako že jste se osobně setkala se spoustou celebrit, které se v hotelu během let ubytovaly, Quinn."

„To teda jo, pane Clocku. Jenže většina známých lidí, kteří tu bydleli, se vůbec nechovali jako světové celebrity, člověk o nich

tak nepřemýšlel. Prostě sousedé pod jednou střechou, spojoval nás talent a vášeň pro umění a nikdo neřešil, kolik kdo vydělává ani kolik má kdo fanoušků. Člověk jen prošel po chodbě, lidi měli otevřené dveře a pozvali vás na drink nebo na cígo. Sice jste se mohl snadno ocitnout v pokoji pasáka nebo prostitutky, ale stejně tak jste mohl posedět s vyhlášeným umělcem nebo vycházející uměleckou hvězdou."

„To zní jako hodně divoká léta."

„Divoká, zhýralá, děsivá, šílená. Třeba jeden člověk v devátém patře choval aligátora, dvě opice a hada, přímo v pokoji. Ty opice mu občas utekly a volně pobíhaly po hotelu. Nejspíš to byla Patti – myslím Patti Smithová, zpěvačka a textařka –, kdo prohlásil, že Chelsea je jako dům pro panenky, akorát že v šedé zóně. A to nejen proto, že se tu stala řada podivných věcí, ale proto, že každý pokoj byl úplně jiný, každý byl samostatným maličkým světem uprostřed velkého vesmíru."

V tom momentu se kolem nich prohnal silný vítr a Quinn měla náhle před očima svoje blonďaté kudrny. Pohlédla vzhůru na temné nebe a zamračila se na shluk bouřkových mraků. Malcolm se podíval stejným směrem a všiml si, že mraky nápadně tmavnou.

„Moc ráda jsem vás poznala, pane Clocku," řekla Quinn a zvedla si límec přehozu kolem krku. „V poslední době dost rychle ofouknu, a tak se musím vrátit dovnitř do tepla. Budete velmi vítán, pokud se ke mně přidáte. Mohla bych vás pozvat na hrnek teplého čaje?"

„To bych moc rád, děkuju."

Znovu se unaveně podívala na nebe. „Ty mraky se mi ani za mák nelíbí. Přinášejí pořádnou bouřku, nemyslíte?"

„V předpovědi zaznělo, že bouřky budou na celém severozápadě."

Quinn povzdechla.

„Dokud tu byly zahrady, tak jsem déšť milovala. Ale teď, k čemu déšť, když nemá co zalévat? Pojďme, pane Clocku, musíme dovnitř."

4. Kapitola

Wally a Iggy

Společně vstoupili do pohádkové věže na střeše hotelu Chelsea a Malcolm měl pocit, jako by vešel do zábavního domu na pouti. Nevěděl, kam se má dívat dřív, kuželovité zdi byly vymalovány barevně, červenou, zelenou a žlutou, a visely na nich všelijaké malby inspirované kultem vúdú, zarámované v rozličných nepravidelných rámech. Těsně ve špičce visely dvě věže sestavené z obdivuhodné sbírky malých čtvercových klecí (jaké se dají koupit ve zverimexu pro papoušky). Na klecích visela neuvěřitelně pestrobarevná sbírka šatů, kabátů a kožichů. Půl tuctu záhadných figurín stálo oblečeno v ještě pestřejších kusech oděvů. A celé to doplňovala sbírka nábytku, například lustr ve tvaru kapky medu, gauč tvarovaný jako ptačí hnízdo a černobíle pruhované křeslo s nohami ve tvaru rudých střevíců na podpatku. Malcolm se neubránil otázce: „Kde jste našla všechen tenhle… materiál?“

„Kde se dalo,“ řekla Quinn. „Tenhle hotel jako by zvláštní věci vyloženě přitahoval. Křeslo s podpatky patřilo Andymu Warholovi a figuríny jsem našla v šestém patře na chodbě. Jedna z nájemnic byla módní návrhářkou, a když se odstěhovala, prostě je nechala na chodbě.“

„Nevadilo by vám, kdybych si pár věcí vyfotil?“

„Jen do toho.“

Malcolm opatrně našlapoval po pokoji a pořizoval fotografie nábytku a různých drobností, mezi nimiž ležela i slušná hromádka audio kazet, starých gramofonových desek, ukrajinské velikonoční kraslice, křehký porcelán, tarotové karty, levné plastové hračky a všemožné moderní drobnosti.

„Takovouhle postel jsem nikdy neviděl," ukázal Malcolm na složitě vyřezávanou, rudě lakovanou postel s opěrkou a područkami jako u gauče.

„Pochází z poloviny devatenáctého století, opiová postel z Číny. Pořídila jsem ji před pár lety na aukci."

Malcolm vyfotil staré koncertní křídlo.

„Jak jste sem pro všechno na světě dostala piano?"

„Našla jsem ho ve sklepě hotelu. Tam dole je sklad všemožných starých stolů, komod, židlí, zkrátka všeho, co po sobě zanechali bývalí nájemníci. S tím pianem jsem měla fakt štěstí. Zaplatila jsem údržbářům a dvěma poslíčkům, vynesli mi to až sem."

Malcolm leknutím nadskočil. Na malém stolku stála sklenice a v ní šváb velikosti nosorožíka. „Ten brouk je živej?"

„To je Wally, můj mazlíček."

„Máte za mazlíčka švába?"

„Někdy je mi tu samotné smutno."

„A odkud to jméno?"

„Je to zkratka z Wallflower. Asi před měsícem jsem si ho všimla tamhle u knihovny. Nechala jsem ho být. V hotelu je jich plno, je to tu zamořený, člověk si časem zvykne. Tenhle byl ale další den na stejném místě. Nejprve jsem si myslela, že je mrtvý, ale pak se ukázalo, že je naživu, člověk to pozná, když se k nim přiblíží. Zůstal ten den na knihovně a mě napadlo, že je možná příliš tlustý a nemůže se hýbat. Ve srovnání s velikostí těla má strašně malý nožičky. Tak jsem se rozhodla, že mu tady udělám domeček."

„Čím ho krmíte?“

„Má neskutečnou chuť k jídlu, miluje sladký.“

„Rozmazlenej brouk.“

„Dělá mi společnost, ale stejně se mi stýská po předchozím mazlíčkovi, po Iggy. Postavím na čaj.“ Quinn přešla k přeplněné kuchyňce a z pestrobarevné skříňky vyndala dva hrnky.

„Iggy byl taky šváb?“

„Co by to bylo za jméno pro švába?“ řekla a vyndala dva čajové sáčky z krabičky. „Ne ne, Iggy byl leguán. Jednoho dne jsem ho našla u svých dveří.“

„Co dělal leguán na střeše hotelu Chelsea?“

„Předpokládám, že utekl oknem z nižších pater a vylezl po fasádě. Leguáni jsou výborní lezci. Nikoho jsem ale neslyšela si stěžovat, že se mu ztratil leguán, tak jsem si ho nechala. Měla jsem ho tři roky a pak udělal něco fakt hloupýho.“ Quinn naplnila konvici vodou z kohoutku v malém dřezu. „Jednou v zimě se za slunného dne vykradl ven, nejsem si přesně jistá kudy, ale oni jsou celkem vytrvalí… a taky záludný. Jeho nepřítomnosti jsem si všimla až další den ráno, kdy jsem otevřela dveře a našla ho na svém prahu, přesně tam, kde byl před třemi lety, ale tentokrát byl zmrzlý na kost, bože! Jsme bez plynu!“ Otočila znovu knoflíkem na sporáku, ale v zapalovači jen hlasitě zacvakalo. Jiskry neměly co zapálit a Quinn rozhodila ruce do vzduchu. „Zatracenej developer, tohle nám dělá naschvál!“

„Odpojuje vám plyn?“

„Jo, dělá to každou chvíli, a nejen plyn, někdy vypíná i topení nebo vodu. Jako dlouhodobý nájemníci máme oporu v zákoně, nemůže nás vystěhovat, ale snaží se nám znepříjemňovat život, aby nás naštval a abychom odešli sami. Proto taky protahuje opravy, jak jen může.“

„Opravdu si myslíte, že developer záměrně protahuje rekonstrukci?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Hotel Chelsea*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.